

CATALANITAT

SETMANARI NACIONALISTA REPUBLICÀ

Any II

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Centre Nacionalista Republicà:
Rambla de la Llibertat, número 33, primer pls.
Tots els treballs firmats són de la
responsabilitat dels seus autors. No s' retornen
els originals

Girona, 9 d'Abril de 1911

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Girona. 1'50 Ptes. Trimestre
Fora 2 " " "
Extranger 12 " " " Any

Núm. 36

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

L'unió s'imposa

Continuament s'està dissentint si es o no necessari l'anar ajuntades les forces catalanes a Barcelona en les pròximes eleccions de regidors. Mentres els uns sostenen que per la salvació de la capital catalana es d'absoluta necessitat l'acoblament de dites forces, els altres per altra part se creuen suficients pera combatre a l'enemic, i a més els hi repugna intel·ligenciarse ab la dreta per creure en aquest punt fer traïció a una part dels ideals llurs.

Jo, com els primers, opino que si's vol salvar a Catalunya es precis la coaligació de les forces catalanes però fixemsi bé: catalanes solsament. Més ben dit: l'unió de tots aquells qui sentin com a base primordial del programa llur, el regoneixement de la personalitat de Catalunya i per lo tan aspirin a convertirla en perfecta nacionalitat. I no es solsament ara després de sofrirne les conseqüències que cregui necessaria dita unió pera foragitar de Catalunya als esperits malignes que la envileixen, car jo enteng que ara com sempre l'unió dels catalans es de gran eficàcia pera l'adquisició de quelcom que benefici els nostres drets i interessos. Perxó al contemplar les divergències nostres per coses senzillament fútils sento a n'el cor fonda tristesa que m'aclapara, car a més de beneficiar considerablement a l'enemic, anem retrassant ab les nostres petiteses el triomf definitiu de la nacionalitat catalana.

Es llastimosament perdre'l temps el si es o no la dreta més catalanista que l'esquerra; car no es aixó lo que tenim d'analitzar per la consecució dels nostres ideals, sinó fer obra positiva tan els uns com els altres. D'aquesta manera no'ns trovariem ab la vergonya d'ara, de tenir en mans d'homes incapacitats pera ferho, el regis-

me de la capital catalana, per quan aquests homes no poden portarnos res de bo per no tenir sang de la seva pera defensar, a casa nostra.

Ja veieu la seva administració: empleiar als seus recomanat desproveint càrregs que durant llargs anys eren ocupats per catalans compatibles ab la missió encomanada; desautorisar a un jurat competent compost de mestres catalans revocantlosi el fallo d'un concurs pera proveir la vacant de director de la Banda Municipal pera posar a aquest lloc un home que no se li atribueixen altres mèrits que'l de que dirigint en certa ocasió l'orquestra d'un teatre, els actors se negaren a sortir en escena fins i quant deixés de dirigir aquell. I com aquests podria citarne molts, deixant apart les monstruositats aquelles de l'aigua, la cal, el guix i el ciment, els pressupostos, etc.

Que's deixin de tonteries els qui creuen que lluitant separadament l'esquerra i la dreta, pugà véncers al lerrouisme. Es clar que després de lo succeit restaran molts vots a la candidatura enemiga, però hi ha que advertir que al Ajuntament de 1912 hi hauran encara molts dels regidors lerrouistes que actualment ocupen el càrreg. Aixó i els que innegablement sortiran elegits per Novembre (sense l'unió dels catalans) són una greu amenaça per Catalunya.

Aixis doncs per evitar aixó combé l'unió dels catalans. Sens aquesta, la representació de Barcelona i en particular els interessos llurs, perillen en gran manera, tant com la dignitat dels capdevaners de l'esquerra i de la dreta.

H. NADAL I MALLOL

Les eleccions vinentes

Ab un estudi seré y sense cap classé d'apassionament, es questió, pro desseguida, de preparar als republicans per les properes eleccions. Hem d'aconseguir a Girona una verdadera organizació republicana perqué pugui donar carà a l'enemic en totes les lluites y combats en que intervingui. Fins avui, s'ha de dir, cap partit republicà, ab tot y haver tingut indiscutible forsa, s'ha cuidat d'organisar les seves masses; els partits d'aquesta ciutat s'han acontentat ab un cens mentida dels seus correligionaris. Anem doncs nosaltres a interessar a tots els republicans gironins y a tots els centres republicans a la formació d'una organizació completa; es precis unirnos tots, per aconseguir el fi qu'ens proposem. El diccionari electoral; heusaquí el termómetro electoral de forsa maravillosa; heusaquí la forsa considerable d'un partit; heusaquí el punt més capital de l'organizació republicana.

Es precis doncs que tothom hi treballi

per pogueu treure a flort les idees de nacionalisme y república; després d'assolir ja el punt principal, hem d'anar a la formació de les Juventuts propagandistes perqué portin ab veu potent y sincera, allà en els pobles rurals els bategs de l'ànima republicana; perqué donguin a coneixer, en aquests pobles qu'encare tot ho fa el «rector» desde la trona, els sants ideals de nacionalisme y república; hem d'anar a la formació de Juntas electorals y de propaganda ab servei permanent y ab actuació constant y ferma.

Una vegada organissats, es questió que en les vinentes eleccions de concejals actui ja la U. F. N. R. Els nacionalistes, els federals, els unionistes y també els socialistes tenen el dever d'anar junts a la lluita; fer lo contrari seria assegurar als carlins el complet predomini en el nostre Ajuntament. Ferem obra patriòtica importantos a ells, convinguent lluitar com un sol home per assolir el triomf de nostres ideals. Y no tenim d'anar a l'Ajuntament abla base única de l'administració; hema

d'anarhi a fer política y moralitat; hem de ensenyar al poble que fent política's fa administració y que un mal polític no pot de cap de les maneres fer obra de moralitat; hem de demostrar qu'els ideals que sustentem són bons y sans y que'ls nostres homes són patent de dignitat y justicia.

Y ab una fe gran hem de treballar perqué els bons republicans qu'es diuen lerrouistes vinguin a acceptar els mots de Federals Nacionalistes qu'ara sembla que els hi fassin por; hem de de dilshi que de republicans en som tant y més qu'ells, pro que nosaltres avants que tot estimem a Catalunya compartint aixis els ideals de República ab els de Nacionalisme; hem de dilshi que sols ens separa l'odi que la major part de lerrouistes tenen a tot lo català y hem de felshi veurer les immoralitats qu'els seus devaners cometen allà aont arriben a assolir la direcció del poble y dels seus interessos; els convencerem doncs perqué a nostre costat tenim la suprema Raó y Justicia.

Ara tal com són els lerrouistes són l'infecció del camp republicà a Girona; la «Lliga Republicana» no ha pogut actuar més qu'una vegada y encare per la preferència del candidat a Diputat a Cors senyor Fernandez del Pozo.

En els demés cassos, sempre han sigut la perturbació; no tenen director qu'els aconselli, volen imposarse, creuen que són els més y tot ho desbaraten en nom dels ideals radicals y de la República; si són d'aquesta classe els republicans que no vinguin, no volem destorps. Ademés aquesta classe de republicans estan tan «acreditats», que segurament al anar junts ens en anem a una segura y tremenda derrota; ab una paraula, els republicans lerrouistes, són el corc que rosega el camp republicà de Girona; anant ab ells mai farem obra positiva.

Y ara parlem una miqueta dels homes que deu presentar la U. F. N. R. A pogueu esser ha de presentar homes completament nous en la política; no homes vells ja gastats y coneguts per tothom en els antics partits republicans; ha de treurer lo bo y millor de la seva joventut y aquesta ha de portar a l'Ajuntament tota la forsa dels ideals de Nacionalisme y República; ha de lluitar ardidament per nostre credo y ha de fer triomfar nostra doctrina en les aules comunals de Girona.

Aquests homes donaran compte de la seva gestió al municipi y aixis tindrem el cor sempre latent per les pulsacions dels diversos y trascendentals assumptes que inspiren en la nostra vida local. Es precis doncs pensarhi bé avans de donar els noms al poble y es questió de parlarhi clar y català; hem de dirli tot lo que ferem en veritat, no enganyantlo com s'ha fet fins ara; es precis que tingui confiança ab lo que li diem; hem de donarli un programa perqué pugui jutjar dels ideals d'aquest a la conducta nostra; en fi, hem de presentarnos davant d'ell ab la cara ben alta, la veu potent y sincera y ab el cor a la mà anomenantli pá lo que sigui pá y vi lo que sigui vi.

Y la propaganda ha de ser intensa com mai s'hagi vist a Girona; «meetings» per districtes encare que sigui al aire lliure, fulles arengant al poble a votar nostre candidatura; propaganda al istil anglés: oficines obertes dia y nit per pogueu anar organisant la lluita; s'ha de clourer la propaganda ab un «meeting» grandios en el Teatre Principal, fentse la presentació al poble de tots els candidats.

Hem de treballar fort, com mai y no dupteu, amics de la U. F. N. R., assolirem el govern de la ciutat...

Y clareixerá el dia esplendorós y durat quina alba será el futur desenrotlo y engrandiment de la nostra, ayui decaiguda pro no per aixó menys estimada Girona.

F. RIBAS

Literatura

Marta

IV

Paralelment al meu festeig ab Marta, jo feia també la vostra vida, i ni un moment tant sols vaig flaquejar en la conducta que seguia: jo no havia pas nascut per anacoreta, ni havia fet vot de castetat, ni era tan sisquiera un místic; la joventut cantava dintre meu l'estrofa mateixa que cantava en vosaltres, únicament que savia ben separar l'esperit de la carn, les passions de les il·lusions, i ni un sol moment vaig poder creure que l'amor fos incompatible ab totes aquelles coses profanes. Jo tot lo més que sentia en aquell rar contrast, en aquella paradoxa, si voleu, era que l'amor s'anava tornant més idealista, més pur, i que en cambi la vida en si era cada vegada més baixa, més material, més grollera.

Les discussions que sobre aqueix tema teniem, en les vespres de primavera, en la botiga, reduida i fosca, que Clara la planxadora, tenia en la vella barriada de «Asprers, no tenen fi ni compte! Era alló el nostre club de provincians, un club estrany, boemi, que no devem pas haver oblidat; un club aont se plantejaven els més intrincats problemes sobre la moral, i aont se ideaven els més grans projectes, uns projectes que se realisaven sovint, en el laberintic i misteriós Fornos.

La prova de que no defugia cap dels vostres actes, allavors, era que jo allí, en el taller de la nostra viuda Clara, vaig serhi el conductor primer, i l'àrbitre després.

Clara, era viuda, jove, saniosa i amable; una mica menuda i grassoneta; guardava una plácida amargor d'insaciada, del seu matrimoni, i era expansiva en manifestarho, sense cuidar d'amagar el més petit desitj o l'aventura més escabrosa que podés haverli succeit en l'arcoba nupcial. Jo crec, no obstant, que eilla tenia més imaginació que coneixement de les coses, que havent pogut ser un refinada en el

goig, no havia passat mai d'esser una vulgar pecadora.

Clara cambiava sovint d'oficials; escullia sempre jovenetes amables que aleshores la botiga, alguna qu'altre modista o serventa de les que'ls diumenges van als passeigs i als teatres, convenses de que fan més goig que llurs mestresses. Allí, vosaltres, conegueren a Estrella, primer, a Neus i Carme després, i no era pas qüestió de planyers de les hores mal aprofitades. ¡Què voleu: la joventut es alegria i el desitj s'encomana bravamant! i en aquelles tardes ja caluroses, en aquell carrer silenciós era tant bo treballar espitregada i ab els brassos nus, i la carn blanca i fresca tempta tant al bés i al pessic, que a lo millor vibrava en una mateixa cridoria un bés, un xiscle, una rialla, i'l vas del aigua es vessava dessobre un rostre massa encantat o hi havia corredisses entorn la post del treball per aconseguir alguna mà atrevida que s'havia posat indiscretament sobre un tors avellutat, o havia apretat massa barroera el tou dels brassos.

Clara era un tipo de dona sensual, el seu món era ella, no sabia ni llegir tant sols, i això feia que la seva ignorància li fes escamvell per tenir més elevada la malícia. Era una pobre inconscienta; en la rebotiga del seu taller de planxadora, solien veure passar l'ombra d'una vella, mitj baldada, seca i encongida que apenas si podia sostenir en les mans el llantió d'oli de la cuina: i aquell baf de miseria que portava fins als espectadors, no turbava pas ni un moment les grasses rialles seves.

—Es la mare—solia dir, sense donar transcendència a la paraula—i corria la cortina de la porta.

I més tart aquella mateixa ombra, arruïda, vos esperava abscondida en la fosquetat de l'escala, i allargant una mà ososa i mendicant ens enmatillava unes monedes per oli o per pá que prometia tornarvos.

Aquell contrast devia repugnarnos altament, mes jo sempre havia cregut en una intel·ligència entre mare i filla, convensut de que la mare cobrava vergonyosament l'estona alegre que havíem passat pessigant a les aprenentes; i ho creia si no just, al menys sense importància. Potser jo havia contribuït en aquest cens, més encara que vosaltres: Clara tenia una predilecció per mí, que jo no esquivava pas: ella era bonica, i creia trobarhi les més grans garanties que pot oferir una amistatsada; i la vella que protegia aquesta predilecció, me feia els manlleus més crescuts que a vosaltres. Així sí, ella—la vella—un vespre determinat, per exemple, mentres en el obrador quedavem sols Clara i jo, tenia necessitat de pujar al pis, i s'hi adormia, o altres vegades, deixava descuidada i discretament oberta la porta, que Clara no's cuidava pas de tancar i que jo ja prenia cura en obrir sense fer remor, quant devia entrarhi.

Moltes nits, sortint del Ateneu, jo'm perpia per la barriada de «Asprers» fosca i solitaria en aquelles hores, Clara acabava la feina a altes hores de la nit, i pel batent de la botiga mitj tencada, una ratilla de llum roja i violenta, indicava que m'esperava: hi entrava per instint; acudia a una cita, sens interès, i no m'haverà contrariat gens, haver trobat la porta tencada.

—Encara trevalles...?

Clara no trevallava ja: me solia esperar negligentment aeguda en l'otomana feta de coixins ab cobertor de croixet, sobre una caixa de núvia antiga; aont s'havia aconduït, presa de la dolça galvana de les nits estivals. Al sentir obrir la

portella alsava el cap sense moures i'm convidava a seure aprop d'ella.

—Qu'has trigat avui: mira ja havia comensat a no esperarte...—i'm mostrava la roba fluixa i descordada, sota la que s'hi desbordava la carn, fins allavors oprimida.

La meva ma s'endinsava en la flonjor d'aquella carn i ella reia, cargolantse com una gata sota les meves manyagues.

—Apartat deixem... deixem ¡qué boig ets!—me deia.

Mes ella protestava per instint solament, ans al contrari sabia retenir les meves mans a la escalforeta del seu sí, i lleugerament incorporantse. s'asseia sobre els meus genolls, enrotllantme el cos ab els brassos, o oferintme els seus llavis mulsuts i sensuals, arrant de boca.

Parlavem poc, no teníem pas grans coses que dirnos.

En l'aire caldejat de la botiga s'hi barrejava en una afrodissíaca olor els més distints perfums de tabac, d'essències, i de carn femenina, exhalats durant el dia: l'aire pesava i embotia els sentits; el sensualisme de Clara era enervant com una ubriaguesa d'opi.

Jo sentia palpar aquell cos ardent entre els meus brassos, com un botí de victòria, sumis i complascent, i entre el silenci de la nit, en la mitja fosquetat de la cambra en la que anava apagantse lentament la làmpara, sense violències ni negacions, sense altre lluita que la que ha de incitar al desitj, Clara s'oferia, s'abandonava, sensualment, ràpidament, sense cap refinament de goig, com podia oferirse una vella vagassa, sobre'ls blats, als vagabonds de totes les carreteres.

L'últim remolí de roba, l'últim panteix de fembra associada, el darrer gest de la dona, roja i suosa, que s'arregla els cabells despentinats o posa en ordre les seves robes rebregades, arribava a serme repugnant.

Molt sovint, sortint del taller, jo'm feia'l propòsit de no tornarhi pas més aprop de Clara: mes ella sabia convidarme encare un altre nit, i un altre, i la nostra amistat s'allargava indefinidament, car ni era exigenta, ni's fonamentava en dolors i torturas. El record de Clara, venia a mí, en moments definits, i la seva imatge era forsa confundible ab la de qualsevol altre dona casual i llampanta: sabia que ella era reemplaçable, i no era pas gens gelós de la seva preferència.

Hauria necessitat no més un episodi que m'allunyés d'ella, per haverla oblidat per sempre.

CARLES PALAUS

SPORTULA

En Lerroux, dreta

En la qüestió plantejada entre nosaltres i el lerrouxisme es possible que hi hagi per part d'alguns un mal punt de vista. Alguns s'han acostumat massa a veure en Lerroux y els seus «a la nostra esquerra». Permeteu. Jo, tan catalanista com aquells, tan com aquells li tinc aversió; però el motiu d'aquesta aversió es oposat: es que jo veig en Lerroux «a la meva dreta». Sempre que he tingut ocasió de parlar amb un lerrouxista ho he comprovat.

Veig en Lerroux a la meva dreta perquè ell, en primer lloc, «no sent el socialisme». Hi ha en el seu temperament un fons de l'antic republicà acrític i simplicitista, en la persona d'un capdill que se sent «fetitxe» y tendeix, per lo tant, als absolutismes de general americà.

Veig en Lerroux a la meva dreta perquè ell ha conservat, en els moments de prova, el militarisme ingènit a la seva ras-

sa («El alma en los labios»), aquell militarisme hereditat de la tradició pseudo-revolucionaria dels pronunciaments, únic medi de subvertir els governs en els pobles sense opinió, y per tant sense forsa popular.

Veig en Lerroux a la meva dreta perquè ell no pot sentir la causa de l'autonomia o llibertat de Catalunya, ja que'l seu ff primordial en el moment de venir a Barcelona va esser precisament destruir la nostra causa autonòmica, donant coloració d'espanyolisme patrioter a la causa republicana.

Veig en Lerroux a la meva dreta perquè avui el miro separat de la més activament subversiva de les nostres personalitats públiques, en Pau Iglesias, en qui hi ha sens dupte la garantia més seriosa de una anexió definitiva d'Espanya a Europa, per l'ajuda d'aqueixa admirable solidaritat universal dels socialistes, especie de «catolicisme» o universalisme laic qui substitueix avui amb ventatja l'antiga solidaritat universal dels franc-massons.

Veig en Lerroux a la meva dreta perquè encarna l'únic partit castellà de Catalunya, germà del dinastisme ventsut, continuador de l'obra de la política intrusa. Recordeu que quan va vèncer per primera vegada als solidaris, aleshores del nostre «copo» fracassat, les dretes castellanistes y dinàstiques el saludaren com a llur campió y alsaren un càntic de triomf, entre repics de campanes que tocaven a gloria...

Per tot això, bon amic, jo veig en Lerroux a la meva dreta. Y per moments el confonc en la mateixa aversió que me inspiren totes les dretes.

FOSFOR

Paraules de Renan

Jesús. *Si aquest gran mestre tortós, on creieu que reconeixeria la verdadera posteritat del estol amable i fidel que l'envoltava a la vora del llac de Genezareth? Seria entre els defensors dels símbols que ell no coneixia, en una iglesia oficial que afavoreix tot lo que ell ha combatut, entre els partidaris d'idees caduques que associen la seva causa a llurs interessos i a llurs passions?*

No; seria entre nosaltres, que amèm la veritat, el progrés, la llibertat. I si en un dia s'armés del fuet per foragitar els hipòcrites, en qui penseu que reconeixeria al faritzeu de la seva paràbola? En els que diuen: «Senyor, te dono gracies perquè no soc com aqueix gran culpable, aqueix desgraciat, aqueix miserable» o en els que diuen: «oh tu, que acàs jo desconec, però que jo amo i que has de cercar més que res l'homenatge d'un cor sincer, revelat, car lo que jo vull es veuret?»

Considereu l'horitzó; s'hi veu neixre una aurora: la deslliuransa per la resignació, el treball, la bonesa, l'ajuda recíproca; la deslliuransa per la ciencia, qur, penetrant les lleis de l'humanitat i dominant cada dia més a la materia, fundarà la llibertat de tots els homes i la veritable llibertat.

Preparèm, fent cadascú nostre dever, aqueix Paradís de l'avenir.

(VIE DE JÉSUS)

Cròniques comarcals

Palafrugell

De l'Ateneu Palafrugellenc.—La primera excursió de la serie que pensa portar a cap la Secció Excursionista de l'Ateneu Palafrugellenc, fou a les montanyes de Fitor quina ressenya va fer admirablement el soci en Ramir Medir el dia 30 del mes prop-passat.

Va comensar l'amic Medir, explicant la recausa ab que tingueren que desistir de fer la mateixa excursió el dia de S. Josep per causa del temps, y exposà l'alegria dels excursionistes el dia que pogué durse a cap. Va descriure el camí relatant per ordre, les converses que's tenien l'arribada a casa el senyor Torroella y la franca benvinguda y hospitalitat que'ls brindà, la lectura dels «Poemes de Mar» de l'Apeles Mestres davant la font del Camony, aont tot escoltant el punyal! y repunyal! de l'Avi Xena y el maliatsiga! de l'Hipòlit se sentiu el xiu-xiu dels cargols que'n Jordi y uns quants d'altres havien posat al foc y que ben prompte's crusprien ab dalit, mentres d'altres se les havien donat pera buscar violes. Exposà l'anada als dòlmens y resumí les quartilles que'l senyor Torroella llegí explicant la seva opinió sobre lo que eren els monuments anomenats, y els límits de la Selva y l'Empordà.

Explicà la pluja que a la tornada a cal senyor Torroella els atrapà, y la manera com passaren la tarde, barrejant les audicions gramofòniques ab lectura de poesies.

Acabà fent a les dones una crida pera que concorrin a les excursions, però lo qual tenien de desferse de certes preocupacions puig les farien més belles ab la seva presencia, y pera encoratjarles, explicà les excursions que fan les dones al estranger y la «Gran Setmana de Ribas» portada a cap pel Centre Excursionista de Catalunya, aquest hivern passat, aont les senyorettes y els joves s'entregaven al deports de la neu. Fou molt aplaudit.

Dijous la Secció Excursionista va celebrar reunió general extraordinaria.

B.

La Bisbal

Diumenge a la nit, el jove diputat provincial per Santa Coloma de Farnés, don Frederic Frigola, va donar a l'Ateneu Pi y Margall de La Bisbal, davant de nombrosíssima concurrencia, la seva ja anunciada conferencia sobre «Política lliberal».

La primera part de la conferencia fou d'educació política, desenrotllant en aquest importants judicis sobre'l sentit juidic de que tant mancat n'està'l poble espanyol, per deficiència de cultura, lo que's nota en l'exercici de les nostres institucions democràtiques, com el Jurat y el sufragi universal, el primer se'npre més sentimental que reflexiu, y el segon esporuguit, baix la coacció.

En la segona part demostrà la necessitat que hi ha a Espanya del partit republicà, no poguentse acceptar més que relativament el problema de la llibertat prescindint de les formes de govern, puig mentres a Anglaterra, per haverhi capacitat lliberal veritat, són possibles ministeris que implanten radicals reformes, en cambi hi ha altres pobles, com Espanya, en que per falta d'opinió lliberal els governs necessiten de la pressió d'una oposició d' guerra que'ls hi recordi les seves promeses y els empenyi a les innovacions que'ls avensos del temps exigeixen.

Va acabar glosant el programa den Pi y Margall, de qui afirmà que amb la seva teoria de les divisions naturals no retrograda al ressorgiment de fronteres arca-

ques, sinó que aspira a assolir aquella unitat que's concreta en la fraternitat universal.

Sorollosos y Hargs aplaudiments coronaren la notable conferencia del senyor Frigola, qui fou felicitadíssim.

Noves

Es molt comentat el silenci que s'observa en casi tota la premsa, adue la mes moral i que está mes enterada de les petites coses, referent a les veus que circulan de que tant a Girona, com a Figueres i altres poblacions mes importants de la provincia ha pres un increment exagerat, el joc prohibit, fins al extrém de haberse fundat societats benéficas que'l fomenten. Aquest silenci, sembla ser degut a subvencions molt poc dignes, que de temps inmemorial venen rebent alguns periodics, poc escrupulosos, encara que molt catòlics.

Ja sabem que no son pas els periodics, qui han de vetllar per el compliment de les lleis, pero es la seva missió dir la vritat, per mes crudel qu'ella sigui.

A aquest fi, i perque no's pugui jamai confondrems, hem de parlar nosaltres. Entant no 's reglamenti, les autoritats dehuen privar el joc prohibit, arreu hont se fassi, sigui en la societat mes aristocrata sigui en el tuguri mes repugnant, i avui a Girona se juga desde 'l mes alt casino, a la mes baixa taberna.

El joc, avui per avui, es un crim

i no hi ha pas dupte que'l qui 'l tolera o amaga, es un cómplice.

Juntament ab un atent B. L. M. de D. Josep Gomez Mirla, Secretari de la Cambra de Comers d'aquesta ciutat, hem rebut el primer número del Butlletí Oficial de la expresada entitat, el qual inserta la R. O. del regoneixement oficial de la mateixa.

VIDA SOCIALISTA.— El número corresponent a aquesta setmana publica els següents interessants articles: « Vida política » por Pablo Iglesias.—Impresiones sobre la Argentina: Los tranvías, la Prensa, ofertas y demandas, el desafío de Maura y Pablo Iglesias, D. Martín García, « Joven España » en Buenos Aires, aniversario de Ferrer, per T. Alvarez Angulo.—¿Para qué sirve? (poesía), per Antonio Zozaya.—Vana alegría, per Juan Salvador.—El proceso de Ferrer, per T. A. A.—La ley de Jurisdicciones.—Danza, per Hernández Cid.—Impresiones: Pasan las incluseras... per J. M. Gutiérrez.—Ellas, per Violeta.—Los siete pecados capitales, per Pedro Luis de Gálvez.—Crónica, per Desiderio Tavera.—Por la cultura: Extensión universitaria en Sevilla.—Escobazos, per Maligno.—Sobre el debate, per N. I. Casio.—Gravats.—En la portada publica el retrat de Francisco Ferrer Guardia.

El concert que la profesora de piano Srta. Dolores Jordá, devia donar

en el Circul Catòlic d'Obrers, el passat divendres, ha sigut aplassat pel diumenge de Pasqua.

AGUSTÍ GALLOSTRA SASTRERIA

(Besadó 2, i Peixeteries Velles 13)

Participa a la seva nombrosa i elegant clientela haver rebut ja el géneros de la temporada d'estiu, recomenables per la seva bona qualitat i última moda.

Hem rebut el primer número de *L'Estudiant*, setmanari que's publica a Palamós.

Queda establert el cambi.

La companyia dramática del Centre d'Unió Republicana d'aquesta ciutat, posará avui diumenge en escena la grandiosa tragedia de l'Angel Guimerá « Mar y Cel » finalisant l'acte amb un escullit ball de societat.

El dia 23 de l'actual hi haurá noves eleccions municipals a Llers (Girona), per haverse anulat les del 12 de desembre de 1909.

Círcol de Belles Arts

Secció de Gravats

Aquesta secció convoca a concurs de gravat artistic, en el qual s'adjudicaran sis premis, dos de 500 pessetes y quatre de 250.

L'assumpte y el tamany pera executarho, seran de lliure elecció de l'artista.

Les planxes de les obres premiades, restaran de propietat dels autors que sols tindran que entregar al Circul l'exemplar que ostenti el targetó indicant el premi obtingut y cinc proves més.

Les proves que hagin d'esser exposades pera optar a premi, se presentaran amb sos marcs, passe-partouts y vidres y demás condicions.

Cada expositor podrá presentar el número d'obres que vulgui y que'l Circul instalará, poguent també ferho particularment y pel seu compte l'expositor, encara que baix l'inspecció dels individus que la Junta designi.

Pera major ilustració y acert en el judici, cada expositor presentarà també una prova néta que no será exposada.

El plas d'admissió es desde'l primer al 5 de juliol vinent y l'inauguració tindrà lloc lo més tard el 10 del mateix mes.

Els premis seran adjudicats dintre dels quatre dies següents an el de l'inauguració, y en els dos immediats se faran efectius.

La Exposició no's tancarà fins el 30 de juliol essent potestatiu de la Junta el prorrogar aquest plas.

El Jurat se compondrá dels presidents de les seccions de Pintura, Esculptura, Gravats y Art decoratiu, que no sien expositors elegits per aquets el dia en que s'acabi el plas d'admissió.

En el cas de que algun dels presidents de les seccions sia expositor, será substituït per un artista de l'especialitat vagant, designat per la Junta.

Les obres seran entregades a la Secretaria del Circul, Alcalá, 9, de les deu del matí a les sis de la tarde, y recullides en els cinc dies següents de la clausura de la Exposició.— Presidents, Joan España.— Francisco Esteve.

Madrid, 20 de mars de 1911.

IMPREMTA D' E. SIMÓ.—GIRONA

Agustí Gallostra SASTRERIA

Trajos exclusivament a mida

Besadó 2, y Peixeterias Velles, 13.—GIRONA

L. DALMAU PLÁ TALLER DE MÁRBRES DE MIQUEL QUINTANA

METGE

Rambla d' Alvarez, 2, segon. — GIRONA

Pedres del país y extrangeres. Especialitat en lápides Cort-Reial 4.—GIRONA

VI COLL : TÓNIC = NODRITIU

a base de Quina - Kola-Carn : : : Lactofosfat : : :

ALIMENT FISIOLÓGIC COMPLERT, perfectament asimilable y per lo tan, de resultats admirables, en les ANEMIES, CONVALESCENCIES CLOROSIS, PÉRDUAS DE FORSES, etc. etc.

Preparació y Venda:—FARMACIA COLL—3 PESSETES FRASC

VIUDA Y FILLS DE S. FORNÉS S. C.

Vins, Alcools, Tartres y Olis

GIRONA Y LLANSA

VOLEU VESTIR ELS NENS ELEGANTS I AM ECONOMIA?

Raimonda Creuhet

SOMBRERERIA

Rambla Llibertat, 29

GIRONA

Xocolata Reconstituenta "EXCELSIOR"

A BASE DE GLICEROFOSFAT DE CALS I NOU DE KOLA

Es el més pràctic i el millor de tots els reconstituents i de tots els xocolates.—Indispensable a les persones dedicades a treballs mentals, als convalescents i als neurastènics.—Util als infants i a tot el món.

UNA PESSETA 'LS 200 GRAMS

Demans en farmacies, droguerías i ultramarins.—Preparat per J. DEULONDER, Farmacèutic
Dipòsits: Girona; Ortopedia, Perfumería i Centre d'específics: FIUS, Plassa Constitució, 12.—La Bisbal; FRANCESC ROURA.—Olot: ISIDRE CALBETON.—Palamós; SENYOR TOLOSA

EL SABÓ
VASCONIA
ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA

EL SABÓ
VASCONIA
ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA

EL SABÓ
VASCONIA
ES EL MILLOR
PERA
RENTAR LA ROBA

EL SABÓ
VASCONIA
ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA

EL SABÓ
VASCONIA
ES EL MILLOR PERA RENTAR LA ROBA